

CIRIL ZLOBEC

Samo ta dan imam

Uvodna

Že vse življenje, sleherni trenutek
upiram se usodi, vanjo vdan
kot Prometej, na skalo prikovan,
še ko trpim, mi je v ponos občutek,
da s samim sabo sem zaznamovan.

Pred mano, prav ta hip, lep sončen dan
se kakor ženska zapeljivo slači,
a ga ne vidim, slep in gluha za svet,
le kar še brez imena, brez besed
po meni nemo tava, me privlači.

Sam sebi prispodoba

*Sizif, Tantal, Prometej,
kdaj tudi ubožni asiški brat,
v nesmrtnost mita, v večno pesem
položene prispodobe
vsakršnih čezmernosti človeka.*

*Kot breztežni pelod vetru na potepu,
kakor naključvano zrno,
ki ga ptica izgubi med letom,
svetopisemsko ste padali,
o večno žive prispodobe usode,
na kamnita tla, med ostro trnje,
v željno odprte brazde moje duše,
in povsod ste,
bolj kot božja setev, plodno vzkliči,
na ledenem severu, na toplem jugu,
na plitvinah in globinah
mojega življenja.*

*Vsakešnim čezmernostim odprt,
postajam že sam sebi prispodoba,
sam sebi Sizif, Tantal, Prometej,
vsaj malo, a vse bolj pogosto
tudi že asiški ubožec,
soncu, volku in smrti brat.*

Živim pred vrati

*Kaj sem, kaj nisem, kje se kaj začinja,
kje, kdaj se vse konča? Živim med vrati,
na hišnem pragu svojega življenja,
na njem ves notri sem in zunaj hkrati.*

*Tu sem, da vem, kje sem, vendar odhajam
in vračam se, tu vës čas skozme vodi
me vsaka pot, tu čakam se, tu vztrajam,
sam sebi zvest in svoji temni usodi.*

*Edino tu, kjer sem, sem ves in scela,
od tu iz sebe grem na pot in tu
s poti se vračam vase kot čebela*

*v svoj panj, zdaj težkih kril, zdaj brez medu,
iz sebe v svet, spet vase iz sveta.
Poznam sam sebe? Me kdo drug pozna?*

Lovec lastnega življenja

*Naj veter in čebele, če sem pelod,
razsejejo me v vse strani neba,
a naj se v brast razrastem, če sem želod,
četudi padel sem na skalna tla.*

*Saj vem, da je zaman, pa vendar hočem,
je več kot sanjam, več kot le želim,
je nezadržna sla po nemogočem,
prav v to, kar nisem, ves čas se levim.*

*Sam sebe, svojo trdnost preizkušam.
Začaran lovec lastnega življenja
in plen njegov sam vase se poslušam,*

*če še caplja po moji stari sledi,
ali pa se, korak pred mano, vzpenja
v privid poti k Ljubezni in Besedi.*

Sam sebi prepovedan sad

*Bili so, kot da so ušli
iz kakšne apokrifne Biblije:
en sam in večedini Bog.
Ne smeš! svoj žugajoči prst
uperjali so vame
in v prepovedan sad,
ki zapeljivo visel je nad mano,
se z moje leve, desne brez sramu
ponujal moji roki: Utrgaj me!,
da sem s ponosom, skoraj že oholo
se dvigal v mistični občutek krivde,
ki osrečuje, kadar nas ne zlomi.*

*Le kdaj pa kdaj kot v mrtvem kotu
vzratnega zrcala jih zagledam:
Saj to so oni! Sence v lastni senci.
Zdaj soncu bi z ramen potegnil
njegov sijoči zlati plašč, da z njim
bi jih ogrnil v nepretrgano poletje!
Iz maščevanja? Iz usmiljanja?*

*Samo ob njih
se v mrtvem kotu mojega spomina
zablisne tudi tisto mitsko jabolko,
ki vse življenje
tako nevarno vame je zorelo.
Jaz sam, brez njih,
si zdaj postajam prepovedan sad.*

*Sam s sabo, kakor Tantal,
a brez njegovih muk,
tešim si svojo večno žejo.*

Prispodoba

*Edini osvetljen trenutek
ostrorobega okruška
na njegovi poti skozi brezčasje,
vse od sive stene v temni gori
do izgube svojega imena
in imena reke,
ki ga nosi in odnaša
v vsepouživajoče morje:*

*zdaj ves gladek, vse bolj gladek
v najpopolnejši obliki
svoje spremenljive večnosti,
vse manj podoba in usoda kamna,
bel, in še bolj bel
na belih prsah modre reke,
pod očetovskim pogledom sonca,
gladek, bel, okrogel,
med enakimi najbolj enak,
zato drugačen od vseh drugih,
zbuja in vznemirja radovednost dečka
na samotnem bregu reke.*

*Okrogel, gladek, bel
v njegovi pestujoči dlani,
se nerad spominja
na udar nenadne strele
v sivo steno v temni gori,
na pretežko nogo hribolazca,
na jeklen ugriz njegove roke vanjo,
in potem vsa dolga pot navzdol,
iz hudournika v potoček,
iz potočka v potok,
iz potoka v reko,
dolgo, burno potovanje
zmerom bolj navzdol, navzdol,
kot pot v brezčasje,
gladek, čutno gladek,
prvič ne več sam,
enak z enakimi,
zdaj svojo srečo sanja v rečnem produ,*

*gladko zlikan, belo poravnan
v prijazno sončno posteljo
za nič več sramežljivo slo ljubezni
dveh vznemirjenih teles
in src ...*

*Morda pa je vse to, si pravim,
prisposoda najine ljubezni,
daleč že od prvega spomina nanjo
in še brez strahu pred njeno smrtjo.*

Podriva že svoj šotor

*Od kod zdaj ta občutek,
ki vse bolj vsiljivo, po sosedsko,
nepovabljen naju obiskuje?
Kot kak staromodni mežnar
vitke, bele sveče v cerkvi
nama v srcu in na ustnicah
ugaša negotovi sij besede,
da ne bi do kraja
sama v sebi se použila,
se prelila v molk,
v prijazno misel drug na drugega.*

*Najbrž le predolgo taboriva
zmerom v istem letnem času,
ki morda že ni več najin čas,
a je edino ime
za najino ljubezen dvoedino.*

*Podriva že svoj varni šotor,
poiščiva zanj drug zaveten prostor,
pa čeprav z manj sinjim nebom,
pa čeprav z vse bolj poševnim soncem,
z vse bolj bladnimi večeri
in vse daljšimi nočmi,
kot da iz njih ni več poti do jutra.*

Skoraj himna II

*Z ljubeznijo
že vse poti ljubezni sem prehodil,
od jutranje do večerne zarje,
vse noči z njo k mladim sanjam legal
v senci njenih daljnih galaksij.*

*Kamor koli grem, potuje z mano,
kamor koli pridem, me pričaka,
z njeno zburkano krvjo
že v svoji krvi
v sleherni deželi sem doma;
v mrtvem domu svojega rodu
na robu Krasa, v mestu
razigranih ulic in luči,
nevesto in gospodarico,
jo gostim, gospod in blapec,
in ji vdano služim.*

*Pa vendarle: kot grde sanje
bo vse življenje me kljuvalo,
me preganjalo spoznanje:
preveč ni manj pogubno kot premalo.*

Najin čudež

*Ljubezen, tudi ko boli, je čudež
in ni mi mar, če se zares dogaja,
vem: že najmanjši dvom bi bil izdaja,
jaz v njej le še prezira vreden judež.*

*Vem, da ljubezen je lahko sebična:
v njej sam nad sabo kot Narcis se sklanjam,
a ko sam sebe gledam, tebe sanjam,
samo drug v drugem sva oba resnična.*

*Nobeden od naju ni drevo na samem,
obema pretesnó je v lastni koži,
v ljubezen dvoedino še verjamem.*

*Morda se ta oaza res že oži,
vse manj vode si v dlan lahko zajamem,
vendar nad nama krokar še ne kroži.*

Že se večeri

Usodo, kot Penelopa svoj prt,
vsak svoj trenutek tkem in spet razdiram.
v prihodnost sklonjen, se nazaj oziram,
kar sem, že nisem več, življenje in smrt
ves čas prijateljsko si me delita.

A plaha misel včasih mi očita,
da me očara že vsak blisk v temi,
da se podim za glasom brez odmeva,
ker da življenje prek slemena dneva
kaj hitro zdrsne. Že se večerí.

*(Iz zbirke **Samo ta dan imam**, ki bo izšla predvidoma konec februarja
pri Prešernovi družbi)*

Vzglavniki zemlje in neba

